

COMMENTAIRE COMPOSÉ DE LITTÉRATURE GRECQUE MODERNE

Vous proposerez un commentaire composé, **en grec moderne**, du poème suivant :

ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Δὲν τὸ ξεχνῶ τὸ θλιβερὸ δρομάκι πρὸς τὸ βράδυ,
ποὺ ἡ βρύση του νανούριζε τὴ σιωπηλὴ ζωή,
κι ἀπ' τὸν κισσὸ ποὺ ἐσκάλωνε στὸ σκοτεινὸ ρημάδι
τὸ πλημμυροῦσε τῶν στρουθιῶν ἢ μουσικὴ πνοή.

Ἄλλο δὲν ξέρω ν' ἀγαπῶ μὲς στὶς πλατιές τὶς ροῦγες
παρὰ τὶς γλάστρες τ' ἀνοιχτοῦ στὸ φῶς παραθυριοῦ,
τὶς στέγες ποὺ χιονίζουνε περιστεριῶν φτεροῦγες,
κι ὅ,τι μοῦ λέει τὸ σήμαντρο παλιοῦ καμπαναριοῦ.

Στὸ μονοπάτι, ὥρα καλὴ, ποὺ τὴν πρασινισμένη
πλαγιά τοῦ λόφου ἐτύλιγε κι ἀνέβαινε τερπνὸ,
τόσ' ὁμορφο, τόσο καλὸ, θαρροῦσες πῶς πηγαίνει
τὴν ἀνοιξὴ μὲ τ' ἄνθη του ψηλὰ στὸν οὐρανό.

Κι ἀντὶ νὰ πάη στὸν οὐρανό, τὸ παραστρατισμένο,
μᾶς ἐτραβοῦσε λιόχαρο μέσα στὴ σιγαλιά,
μᾶς ἔσερνε στὸ τέλος του, φτωχὸ κι εὐτυχισμένο,
κάτω ἀπὸ μιὰν ὀλόανθη λευκὴν ἀμυγδαλιά.

Μ' ἀπ' ὅλα ἐσὺ μὲ μάγεψες ἀπ' τὰ μικρά μου χρόνια,
ὦ μονοπάτι τῶν στοιχειῶν, ποὺ χάνεσαι μακριά,
ἀτέλειωτο στὴ λαγκαδιά, σκοτεινιασμένο αἰώνια,
σὰ νὰ 'σαι ἐκεῖνο πού 'λεγεν ἡ πεθαμμένη γριά,

σὰ νὰ 'σαι ὁ δρόμος ποὺ ποτὲ δὲ γνώρισε διαβάτη,
καὶ τάχα, στῶν παραμυθιῶν μονάχα τὸν καιρό,
τὰ παλικάρια σ' ἔπαιρναν, στρατὶ τὸ μονοπάτι,
νὰ φέρουν στὴν ἀγάπη τους τ' ἀθάνατο νερό.

Λάμπρος Πορφύρας, Σκιές, 1920.